

Осінь похмура йде
Хмари дощі тумани
Осінь у серце веде
Смуток нежданий
Холод суне німий
В душу сповзає мла
Осінь серпанок густий
Ти принесла
Ради не дам собі
В серці моїм мовчання
Спогад ридає в журбі
Давне кохання

24. VIII. 1913. Київ

[З циклу «Наївні поезійки».](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії», 1990](#).